

לו את האף, לקרוע לו את הפה, לחרבן לו פנימה, להכניס לו מיטען-חלול בתחת, לגרור אותו בכבל בביצים מאחורי הסנק, לחתוך אותו לחתיכות קטנות בשיטת ה"סאלאמי", להאכיל אותו בבשר של עצמו, עד שיקיא את עצמו, ויאכל את עצמו מחדש, ויקיא את עצמו עוד פעם, ויאכל את עצמו ויקיא את עצמו, עד שיחבאס על עצמו ככה, שיחנן שיכניסו לו כדור, ואז לחנוק אותו ב... ב... בחוט ניילון!

מטי: מה לעשות שמילחמה זה לא קייטנה! סכם שמאטי!
שמאטי: אני?
פאטי: שמאטי!
שמאטי: (כשהוא מתבונן בפחד אל עבר פאטי, ומרחיק את כיסאו ממנו): צריך להישאר אנושי גם במילחמה! לשמור על צלם האדם! לשמור על ערכים!

פאטי: נועץ בו מבט מאיים, שמאטי מהסס לרגע ובסוף אזור אומץ ומסיים: למה אייפשו פשוט לתת כדור בראש, בתור יהודי אני מדבר...

ממשלה

סנילית

ה תוכנית נמשכת שעה וחצי. אין בה הפסקות. מדי פעם יש התפרצויות צחוק, העזרות להתפרק מהמתח הרב. "זאת בדיקת הכוונה בסאטירה. היא גותנת חוות-דעת מציאותית", אומרים ה"סטיריקאים". אבל בצורה מצחיקה ואמינה. שיצחק כל ההצגה, אבל אחר כך, כשהוא הולך הביתה, הוא יילך עם מיטען כזה שהוא יצטרך להתמודד איתו אחר כך". באחד הקטעים מציגים, חנה רוט ושלמה

בושה לשמוע! מחריבי ישראל! אבל הם נשארים עד הסוף. כשרואינו המח"זאים בתוכנית הטלוויזיה עלי כותרת, ו"הוגשו שם שני קטעים צמחוניים, מהמתור"נים ביותר שבסאטירה, לא נמנעו המבקרים מלהתקשר אל הטלוויזיה ולתקוף את ה"מציגים הכותבים ואת הטלוויזיה בכלל, שהעזה להעלות טיפוסים כ"ל כך מטר"רפים", כדברי קצין צבא כביר.

יחד עם זאת, טענו חלק מאוהדי בימת צוותא, כי הם ציפו לסאטירה מצליפה וגדושת רעל עוד יותר. "השתדלנו לא לפסס את העניין", מסביר סובול, "אם זה יהיה חריף מדי אנשים יחשבו שזה משהו לא מעשי, לא מציאותי. הם יסתפקו בהצגה בלבד ולא יחשבו הלאה. הרי אנחנו התכוונו לעשות משהו לשם הפרו"בוקציה. מלבד זאת, אם זה יהיה תירוץ — אנשים יגיבו מיד. ואז הם גמרו את החש"בון ולא יישאר כלום, מלבד הרגשת ה"סיפוק שהם הצליחו לחבל בהצגה. על הבימה שלושה כיסאות, שלושת ה"שחקנים ישובים במכונסיים אפורים, חול"צות משוכצות ונעליים זהות. לשלמה (מטי) מבט החלטי, אלברט (שמאטי) מהסס, דובי (פאטי) בטוח מאוד, מיונע מאוד ומגמגם מאוד. הם מנהלים דיון בפני קהל.

מטי: טוב, מי מרגיש נוח? אבל אם יש הוראה לא לקחת שבויים, אז כדור — ולוואדי! או לבאר הקרובה... זה עבודה נקה!

פאטי: נ... נ... נפץ בתחת! נפץ בתחת!
מטי: יאללה, לך!
פאטי: נ... נ... נפץ בתחת! זה מה שצריך!
שמאטי: אני לא יודע! איפשהו, באיזה

לא לדבר ולא לשאת ולתת עם אף אחד. / ואני הילד שגופו ספג את כדורי כולכס, / ואת ה"קדיש" על קיברי, ואת הפרינציפ שלכם.

הכיתה קבורה מסביב, רצחתם אותנו יחד / ואחם פוחדים לדבר, אך בנו שוב אין עוד פחד. / כדור מחבלים בבטני, וכדור של חייל בראשי / ואתה לא תוכל לעולמ, עם, להיות שוב עם חופשי...

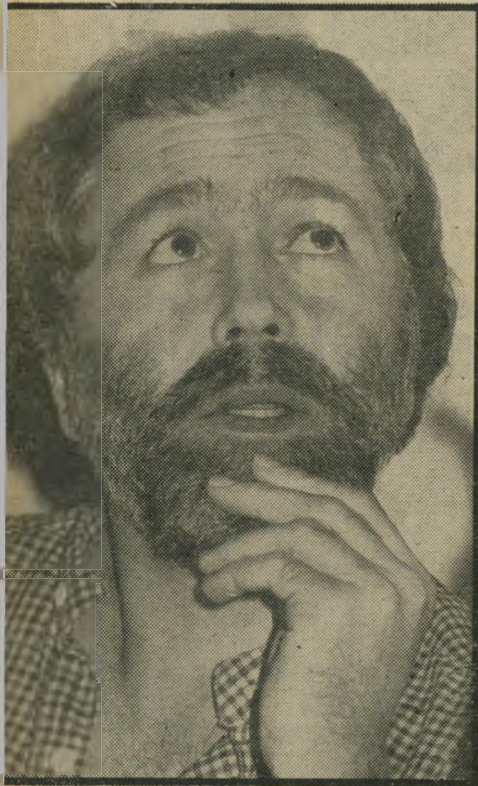
מה נשמע שם למעלה, כשאנו הילדים מתים. / האם הפרינציפ עוד פרינציפ? האם החיים — חיים? האם בשיעור חשוב, קוראים שאלה מספר: / כמה ילדים ימותו, כשפולגה מסתערת על חדר?

אל תביאו ילדים, כי אין בנו ממש. / המחבל — מחבל, הפרינציפ — פרינציפ, הילד תמיד חלש. / אך אם יש דבר כזה, עם, כמו ניקמת דם ילד קטן — / אני שוכב מתחתך, אתה לעולם לא תישן...

את ארבעת השחקנים בחרו לא במיקרה. היו אמנם מועמדים נוספים, אך היו גם כאלה שסירבו להשתתף בטענה כי אינם משוכנעים לגמרי שהם מקבלים אידיאולוגיה גית כל מילה בהצגה. וכשיושב קהל מול הנה רוט, אלברט כהן, שלמה ברי-אבא ודב גליקמן, הופכים השחקנים להיות בעלי העסק, נגדם גם מוטחים דברי ה"ביקורת ומילת הגנאי: שמאלנים!

שלום מנהיג נכבד / קיבלתי צו"קריאה / ללכת לצבא / ביום ראשון ה"בא. / בזאת אני מודיע / ואל תהיה מופ"תע / אני לא אשמע / לכל פקודה. / מנהיג נכבד רוס / אני אגלי עוד נער / די עוד נקיות / עוד לא שפכתי דם. / אני לא רוצה לחיות / כמו חיה ביער / אני רוצה לחיות כמו בן-אדם. / ואם יתנו פקודה / לירות בכירכרות /

מיטלפונקט שנינו עומדים מאחורי המער"כונים. אין שלי ואין שלג, אומר אחד מכותבי הסאטירה הפוליטית, ויהי חור".

המסביר לחייליו איך להתאבד, ישר, במאורגן ובשלשות אחד אחד. ומצווה על חייליו: "אני לא רוצה לראות שום נמושות מסביב. אף אחד לא מרים דגל לבן ואף אחד לא מתפרפר וטוב שכל אחד יהיה פייטר מת מאשר שפן חי".

היום אני מציג לכם כפי צה"לי חדש שייכנס לצידוד זהו מיתקן תליה אישי-אישי של חייל בימים הקרובים. מיתקן מצדה, בקיצור ממ"צ". אלברט כהן, איש הצבא

ועל ערים כבושות / להלך פחדים, / לקרוע אב בליה / מילד וילדה / אשליך את המדים / ואסרב פקודה. / ואם תשלח אותי / מול תלמידי בית-ספר / לירות מעל ראשים / או לחלק מכות, / לזרוק לתוך כיתה רימון של גו מדמיע / אזרוק את הרובה, / ואסרב פקודה.

שהוא מקום, בתור יהודי, נפץ בתחת... זה לא...
פאטי: נ... נ... נפץ עם פ... פ... פתיל השהיה!
מטי: דחילק, אתה בלהס הקרב, ו"פתאום יש לך את התארות האלה ביד, ואתה יודע שהאנשים האלה יכלו בקלות לחסל אוטובוס עם ילדים ככה... אז אם קורה שאחד החברה מכבה על מישהו סיגריה לפני שהוא משרר עליו צדור, זה בהחלט אנושי, ולא צריך לעשות מהו חניגא בכנסת ובעיתונות כאילו מי יודע מה.

שהוא מקום, בתור יהודי, נפץ בתחת... זה לא...
פאטי: נ... נ... נפץ עם פ... פ... פתיל השהיה!
מטי: דחילק, אתה בלהס הקרב, ו"פתאום יש לך את התארות האלה ביד, ואתה יודע שהאנשים האלה יכלו בקלות לחסל אוטובוס עם ילדים ככה... אז אם קורה שאחד החברה מכבה על מישהו סיגריה לפני שהוא משרר עליו צדור, זה בהחלט אנושי, ולא צריך לעשות מהו חניגא בכנסת ובעיתונות כאילו מי יודע מה.

ועל ערים כבושות / להלך פחדים, / לקרוע אב בליה / מילד וילדה / אשליך את המדים / ואסרב פקודה. / ואם תשלח אותי / מול תלמידי בית-ספר / לירות מעל ראשים / או לחלק מכות, / לזרוק לתוך כיתה רימון של גו מדמיע / אזרוק את הרובה, / ואסרב פקודה.

מיטען חלול
בתחת
יש הטוענים כי הסאטירה חריפה מדי. אחרים אומרים — פחות מדי. מעטים מעזים לצעוק בגלוי. ואז אומרים:

סובול שיחחו את הכל בבטן עד הבית ושם שיהיה הפיצוץ הגדול, אומר יהושע סובול, שיושב באולם בכל הופעה ובוזז את תגובות הקהל. אישן / הם תוקעים ואני מאונן / חבקיני, הוי ארץ, חבקיני היטב / יגנוני ויקנאו בי כולם, / ותני לי להיות בועלך האחד / מעתה ועד עולם.